

Джанні Родарі

ПРИГОДИ ЧИПОЛІНО

З італійської переклав Тарас Лазер

Київ
BOOKSHEF
2020

З М І С Т

8

РОЗДІЛ I

**Принц Лимон верещить від знемоги —
покалічив цибулею ноги**

16

РОЗДІЛ II

**Як дядько Кабачок-бідака,
будував свого барака**

31

РОЗДІЛ III

**Мастифа, злого охоронця,
Чиполіно врятував від сонця**

37

РОЗДІЛ IV

**Шановні злодії, як хочете до хати —
будьте ласкаві в дзвоник калатати**

6

45

РОЗДІЛ V

**Петрушки суворий режим
для Черешеньки став чужим**

56

РОЗДІЛ VI

**Дослідник землі Кріт —
в'язнів майже рятівник**

63

РОЗДІЛ VII

**Як крота сліпого
свічка осліпила**

68

РОЗДІЛ VIII

**Комісар сховався в ліжку —
гріє у шкарпетці ніжку**

7

Принц Лимон верещить від знемоги — покалічив цибулею ноги

Чиполіно* мав семеро братів: Цибулька, Цибульчика, Цибулика та інших хлопчаків з не менш гожими іменами, які так добре пасують цибулевому роду. Як і їхній батько Цибуль, усі діти були чесні й порядні, та, правду кажучи, трохи безталанні.

А ви як гадали? Народився цибулею — щодня слізьми вмивайся.

Цибуль із синами жив у дерев'яній халупці, ледь більшій за ящикок, у який рільники складають городину. Багатії, які, бувало, проїжджали повз їхню хату, бридливо кривилися й крутили носами.

— Боже милий, як неприємно смердить цибулею, — сичали вони й наказували візникові чимдуж шмагати коней та везти панство подалі від такого несимпатичного місця.

Одного разу сам повелитель краю, принц Лимон, надумав покататися в тій глушині. Переполохана знать та придворні без упину шепотілися й радилися:

* Ім'я Чиполіно (від італійського «cipollino» — цибулька). — Тут і далі прим. перекладача.

— Що ж скаже його високість, коли почує мерзенний запах тих жебраків?

З пропозицією не забарився всюдисущий головний радник:

— Гадаю, найдоречніше було б їх усіх окропити.

Наказ видали блискавично: «Направити десятеро солдатів Лимончиків окропити бідняків з низини». Вояки поскидали свої шаблі й пістолі та озброїлися велетенськими діжками з одеколоном, фіалковими парфумами й найкращою в світі болгарською трояндовою есенцією. Цибуля разом із синами та всіма родичами вивели надвір, вишикували й з голови до п'ят залили пахощами. Чиполіно покропили так рясно, що він мало не застудився.

Аж ось заgrimіли фанфари і в супроводі Лимонів і Лимончиків об'явився повелитель краю — принц Лимон. Зачудований люд збігався з усіх усюд:

Збуджена юрба купчилася й напирала на бідолашних Цибуля й Чиполіно, які опинилися в передніх лавах. Раз-по-раз їх штовхали й копали ті, хто збивався позаду. Старий батько не витримав штурханини й загукав:

— Схаменіться! Схаменіться!

Принца Лимона обурили ті слова. Перебираючи кривими ніжками, він підійшов уприпу до Цибуля й суворо grimнув:

— До чого було ваше «схаменіться»? Мої вірнопіддані линуть до мене, аплодують мені, а вам це, я бачу, не до вподоби?

— Ваша високосте, — зашепотів принцові в вухо головний радник, — мені здається, що ця особа — небезпечний заколотник. З нього не можна спускати очей.

Придворний охоронець одразу націлився на Цибуля спеціальною далекоглядною трубою, якою користувалися, щоб викривати бунтівників.

Нажаханий до півсмерті Цибуль від страху аж позеленів.

— Високосте, — тремким голосом мовив він, — мене штовхали!

— І правильно робили! — гаркнув принц Лимон. — Молодці!

Окрилений головний радник повернувся до натовпу й виголосив барвисту промову:

— Чудові вірнопіддані! Його високість вдячний за вашу любов і за вашу штовханину. Штовхайтеся, громадяни, штовхайтеся, бо ви того варті!

— Тож так і вас потовчуть! — зауважив Чиполіно.

Охоронець відразу зиркнув у трубу, а Чиполіно швиденько сховався в юрбі. А юрба під суворим поглядом головного радника штовхалася все дужче й розгойдувалася, наче буремне море. Під натиском натовпу Цибуль не витримав і гепнувся простісінько на ноги принца Лимона. Від такого штурхана в очах Його Ясновельможності й без допомоги придворного астронома вмить пролетіли всі небесні світила. Десять Лимончиків водночас накинулися на горопашного Цибуля й закували в наручники.

— Чиполіно! Чиполіно! — гукав старий, коли його тягнули геть.

Та Чиполіно заховався дуже далеко й не міг чути старого батька. А ось юрба бачила й чула все й навіть більше, як зазвичай буває в таких ситуаціях:

— Молодці, що його заарештували. Він хотів зарізати його високість!

— Та що ви мелете! У нього он з кишені кулемет стирчить!

— З кишені? Чи ви з дуба впали?

— А ви хіба не чули, як він стріляв?

Постріли й справді були — то на честь принца Лимона вибухали хлопавки, але затуркані люди так перепудилися, що від тих звуків кинулися навтьоки.

Чиполіно хотів крикнути, щоб усі знали: у тата в кишені є лише недопалок тосканської сигари! Та невдовзі зрозумів, що слухати його не буде ніхто. Бідолашний Чиполіно! На мить йому навіть видалося, що він втрачає зір, — насправді ж то величезне сльозище затуманювало йому праве око.